

č. 666 Sb., vůbec ničeho nedisponuje (§§ 2. a 6.) a má výslovně jen na zřeteli (§ 19.) započtení čekatelské lhůty, pokud v kategorii, o níž jde, jest z a v e d e n a, čemuž v daném případě není, neboť není předpisu, kterýž by ve službě při berních správách službu volontéra charakterisoval jakožto v e s k u t e č n o s t i p o v i n n o u pro pozdější dosazení na služební místo, resp. stanovil, že pozdějším dosazením ex post stává se tato služba volontérská součástí služby povinné. Nemá-li pak zaměstnanec nároku na započtení své volontérské služby ve skupině, ve které službu tu absolvoval, nemá tohoto nároku ani ve skupině nynější, do které dostal se na základě individuálního přestupu (§ 2. bod č. 1. cit. vl. nař.).

Když tudíž úřad odepřel započísti st-li čas volontérský, ztrávený u berní správy, do služby propočítávané mu jakožto úředníku důchodkové kontroly, nebylo tím st-li v nějakém jeho zákonném nároku ublíženo, byť i úřad své zamítavé rozhodnutí opřel o důvody jakékoli, třebaš — jak se ve skutečnosti stalo — o důvod, že jeho volontérská služba, nejsouc ani co do výkonu ani co do předběžného vzdělání rovnocennou službě důchodkové kontroly, nevyhovuje podmínkám § u 15, kterýžto důvod zde nemůže přicházeti v úvahu, ježto cit. § 15 podle svého nadpisu jedná jen o zápočtu veřejné služby mimostátní, jakou ovšem st-lova volontérská služba nebyla.

Slušelo tedy stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2559.

Spolkové právo: Důvod uvedený v § 113, odst. 2. úst. listiny pro rozpuštění spolku může býti též podkladem pro zákaz utvoření nového spolku.

Řízení před nss-em: Pokuta pro svévoli uložená právnímu zástupci stěžovatele.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 14.842/22).

Věc: Jan M. v Ústí n./L. proti ministerstvu vnitra stran zákazu utvoření spolku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Právnímu zástupci stěžovatele ukládá se pokuta pro svévoli ve výši pěti set korun.

Důvody: Dne 23. června 1922 došlo na min. vnitra oznámení st-lovo o zamýšleném založení spolku »Deutschböhmen-Tschechovien«, jeho účelem dle § 2 připojených stanov měla býti podpora historického bádání o průběhu jazykové hranice v Čechách, aby bylo lze přezkoumati, zda požadavek Palackého po rozdělení Čech na »Deutschböhmen« a »Tschechovien« jest historicky odůvodněn.

Nař. výnosem zakázalo min. vnitra podle § 113 úst. listiny a předpisů zákona spolkového utvoření ohlášeného spolku, poněvadž již název spolku je tendenčního rázu, směřuje proti svrchovanosti čsl. republiky, tak že používání tohoto názvu, jakož i činnost spolku, o jejímž směru a tendenci již název sám nezanechává pochybnosti, by ohrožovaly veřejný pokoj a řád.

O stížnosti na rozhodnutí to podané a vytýkající jemu nezákonnost uvážil nss toto:

Stížnost tvrdí nejprve po stránce formální, že žal. úřad, zakazuje utvoření spolku, nebyl oprávněn dovolati se ustanovení § 113, odst. 2 úst. listiny, poněvadž ustanovení toto se vztahuje pouze na rozpuštění spolku již existujícího, kdežto pro zákaz utvoření spolku nového platí ve smyslu odst. 1 §u 113 úst. list. výhradně ustanovení zák. spolkového.

Názor tento spočívá však na mylném výkladu cit. §u 113 úst. listiny. V odst. prvním praví se tu doslovně: »Výkon práva spolčovacího — tedy jistě i zřizování spolku nového — upravují z á k o n y«. Mluví se tu všeobecně o zákonech vůbec a není tu jmenován žádný speciální zákon, zejména tedy ne speciální zákon spolkový. Ježto ústavní listina jest také zákonem, vztahuje se přirozeně ustanovení toto také na ni, a tedy také na její předpis § 113, odst. 2. Kdyžť pak podle tohoto ustanovení může býti spolek rozpuštěn, byl-li jeho činností porušen veřejný pokoj a řád, nelze o tom pochybovati, že stejná činnost, kterou nově tvořící se spolek svými předloženými stanovami za svůj program prohlašuje, jest také dostatečným důvodem pro zákaz jeho utvoření.

Tím však vyvrácena jest i další námitka nezákonnosti, kterou stížnost spatřuje v tom, že žal. úřad nedovodil, že by spolek dle svého účelu neb zařízení byl protizákonný, protiprávní nebo státu nebezpečný. Dle toho, co shora dovedeno, stačí, dovedil-li, že zamýšlená činnost jeho jest taková, že by jejím provozováním mohlo dojíti k porušení veřejného pokoje a řádu.

Pokud se stížnost dále brání domnělému podezření, že snad závadným shledáno zařízení zakládaného spolku — čímž zřejmě míní vnitřní jeho organizaci — netřeba se námitkou tou zabývati, neboť něco takového v nař. rozhodnutí vysloveno nebylo.

Zbývá tudíž zkoumati, měl-li žal. úřad pro svůj výrok o ohrožení veřejného pokoje a řádu dostatečnou oporu.

Jak zřejmo ze znění nař. rozhodnutí, vycházel žal. úřad z notoricky známé skutečnosti, že název, jež si nově zakládaný spolek za svůj zvolil, není ničím jiným než heslem oné známé činnosti, kterouž už dávno před převratem vyvíjela určitá část obyvatelstva tehdejšího království českého za tím účelem, aby roztrhla toto království české ve dva správní celky a tak znemožnila snahy českého obyvatelstva pro státoprávním uznání království českého v jeho hranicích historických. Jest samozřejmé a nebylo tedy třeba dokazovati, že činnost taková, jež za dob Rakouska byla pouhou činností českému národu nepřátelskou, stala se utvořením samostatného státu čsl. činností protistátní a tím i činností ohrožující veřejný pokoj a řád.

Na zcela nemístné a příliš průzračné zneužívání jména Palackého k účelům zakrytí pravé činnosti spolkové není vlastně vůbec třeba odpovídati, jen tolik budiž řečeno, že nelze v tom shledávati nijakou nesrovnalost, když to, co znamenalo za poměrů v r. 1849 politický ústup, se kvalifikuje v samostatném státě čsl. jako čin ohrožující veřejný pokoj a řád.

Jest tedy stížnost zřejmě bezdůvodná, ba svévolná a slušelo ji proto zamítnouti.

Výrok o uložení pokuty zakládá se na ustanovení § 41 zák. o ss.